

AMELLERİN ÂHİRETTEKİ KARŞILIĞI

el-hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu alâ seyyidînâ Muhammedin ve alâ âlihî ve sahbihî ecmâin ve men tebi'ahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn. Emmâ ba'd:

Fe kâle Resûlullâh sallallahu aleyhi ve sellem:

a. Yeminden Sakındırma

لَمْ يُصِبِ الْإِنْسَانُ حِلْفًا إِلَّا زَادَهُ شِدَّةً
وَلَا حِلْفَ فِي الْإِسْلَامِ

Lem yüsibi'l-insânü hilfen illâ zâdehû şiddeten ve lâ hilfe fî'l-İslâmi. Lem yüsibi'l-insân.

“İnsan isabet etti mi halefe, şiddeti, kuvveti artar.”

Veyahut *Lem yüsibi'l-insânü*. “İnsana halef isabet etti mi kuvveti artar.” Bu *Halef* veya *Hilf*. Burada harekesi yok. *Hilf*, kişiler arasında birbirini desteklemek üzere yapılan sözleşme, demek. (Mustafa uzat elini)

Tamam mı?

Biz birbirimizle anlaşalım. Düşmanlara karşı müşterek davranacağız. Savunmayı müşterek yapacağız.

Tamam mı?

Tamam. böyle bir şey. Half veya halef veya hilf. Harekesi yok burada. Ama eskiden Peygamber Efendimiz'in gençliğinde *Hilfû'l-Fudûl* diye bir şey varmış. Oradan hilf olabilir diye hatırıma geliyor benim. Şu anda lügata bakma imkanım olmadığı için kesin olarak bir şey söyleyemiyorum Araplar hangi şekilde telaffuz ettiğini bu kelimeyi. Yani kişiler veya kabileler arasında antlaşma, ittifak, sözleşme, savunma, hücum vs. konularında birlik, beraberlik. Tamam. İnsan böyle bir antlaşma yaparsa onun gücü kuvveti artar. Böyle bir şeye mazhar oldu mu, *illâ zâdehû şiddeten*, “onun şiddetini, kuvvetini, pehlivanlığını artırır.” Artık herkes ona şey yapamaz, bu falancı adamın hilfi, anlaşmalı kimsesi, neme lazım buna çattık mı o da karşıma çıkar falan, diye çekinirler.

Ve lâ hilfe fî'l-İslâm. “Ama İslâm da özel olarak artık kişilerin böyle anlaşması yoktur.” çünkü İslâm'ın kendisi Müslümanların kardeş

olması demektir, anlaşması demektir. Böyle bir şeye lüzum kalmıyor. Cahiliye devrinde gerekebiliyordu çünkü o kabile o kabileye saldırıyordu. Yüzyıllarca süren düşmanlıklar olabiliyordu. Zayıf eziliyordu. Kuvvetli, öbür tarafı mağlup edince çoluk çocuğunu esir alıp satıyordu çarşı pazarda. Erkekleri öldürüyordu, çoluk çocuğu satıyordu falan. Çok şiddetli, vahşi bir şey vardı.

Tabii polis teşkilatı, mahkeme teşkilatı, hükümet gücü, kuvveti olmadığından orman kanunu gibi, ormanda hayvanlar arasında herhangi bir şey yok. Polis, devriye, zaptiye, gece bekçisi, düdük, ıslık, hapis, kelepçe, böyle şeyler yok. En kuvvetli olan arslan baba, ötekileri yiyip bitiriyor. Geyiğin üstüne atlıyor, tamam! Ötekiler ondan kaçıyorlar. Orman kanunu! Kanun yok, orman kanunu var. Şimdi o zaman öyle anlaşmalar oluyordu. Peygamber Efendimiz'in gençliği zamanında da iki Kureyşli, bakmışlar ki toplum çok bozuk. Birisi Fazıl, birisi Fuzayl'miş ismi. Ahlâk yok, sözünde durmak yok, zulüm var, baskı var, gadir var, kuvvetli ötekisini eziyor filan.

Demişler ki, “Biz bu çeşit nahoş şeyleri, hoşa gitmeyen şeyleri efendim el koyalım, yaptırtmayalım, ya bu Mekke'nin havası çok bozuldu, ayıp oluyor, yazık oluyor, günah oluyor, artık düzen kalmadı, emniyet kalmadı” filan. Böyle bir anlaşma yapmışlar, yemin de etmişler. Zaten bu hilf kelimesi anlaşma manasına geliyor. Halef de yemin manasına geliyor. Vallahi billahi, şöyle böyle diyorlar ya insanlar. Yemin manasına geliyor. Herhalde böyle yemin yapılarak szleşildiği için hilf deniliyor buna da Allah-u alem. Anlaşmışlar bunlar.

Sonra kabilelerden, gebelerden birileri mal satmaya gelmiş Mekke'ye. Tereyağları filan çıkartmışlar sütlerden. Peynir, tereyağı neyse. Böyle göçebe mahsullerini pazarda sattarken Mekke'nin azıllarından, zorbalarından bir tanesi bakmış ki bu gelen Bedevi kadınlardan bir tanesi çok alımlı, güzel, yakışıklı, *Maşallah* sağlıklı, afiyetli, gl yanaklı filan. El koymuş kadına. Almış götürmüş. Kocası var. Ya ne oluyor bilmem ne söz geçirememiş. Feryat figan. Birileri demişler ki, “burada şimdi Fazıl ve Fuzayl isimli iki kimse vardı, anlaşma yaptılar böyle haksızlıkların karşısına çıkmaya

dair birbirleriyle yeminleştiler, anlaşma yaptılar. Sen ona git.” demişler. Hemen bu soluğu onların yanında almış.

Demiş ki “Ya gözümün önünde karımı sürükleyip götürürdü falanca adam.” filan. Hemen onlar kılıçlarını kuşanmışlar, bu adamın peşinden gelmişler ve kadını kurtarmışlar öteki zorbanın elinden. Yoksa gidecek. Karısını bir daha göremeyecek bedevi belki. Yani böyle bir şeyi engellemiş onlar. Peygamber Efendimiz diyor ki, “Yani ben onların zamanına erişseydim ben de onlara katılırdım.” Yani bu haksızlığa karşı mücadele işinde ben de onların arasına katılırdım. İyi bir şey diye. şimdi böyle bir antlaşma kişileri kuvvetlendirir. Tamam kuvvetlendirirdi ama İslâm geldi. İslâm'ın kendisi kuvvet, İslâm'ın kendisi kardeşlik. Müslüman'ın Müslüman'a zulmetmesi yok. Müslüman'ın Müslüman'a yardım etmesi var. Her türlü, güzellik var İslâm'da.

Müslüman oldu mu?

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ

*Inneme'l-mü'minûne ihvetün.*¹

Pakistan'a gittik, Malezya'ya gittik, eller üstünde tuttular bizi. Feleğimizi şaşırdık. Ya kendimize bakıyoruz, bizim etimiz budumuz ne, bize gösterilen iltifat ne filan. Hayret ettik, işte Müslüman'ın Müslüman'a kardeşliği. Yani başka milletlerde böyle bir şey görülmez. Başka kimselere böyle şeyler yapmazlar. Müslüman diye yapılıyor. Yani İslâm'da şey yoktur, bu yeminleşme yok çünkü İslâm kanunlarına göre hallolacak. Artık İslâm gelmiş, zaten her şey düzelmiş olmuş oluyor.

Hakikaten de İslâm geldikten sonra öyle bir düzeldi ki ortalık, hiç kimse endişe etmeden yaşamaya başladı, endişe duymadı. Şehirler arası yolculukları emniyetle yapmaya başladılar. Mekke'den Medine'ye, Medine'den Mekke'ye başka yere. Eskiden yolda giderken yollarını kesip, öldürüp paralarını alırlardı. Yol

¹ 49/Hucûrât, 10.

kesmece vardı, Adam öldürmece vardı. Şimdi bakalım yapabilirse yapsın, hadi göreyim.

Hazreti Ömer zamanında falan, alimallah canını çıkartırlar insanın. Tabii Müslümanlık gelmiş, zaten onlar da yapmıyorlar, yapmaz duruma gelmişler. Sonradan sonraya, yine ben duydum ki, hayatı tanıyalım diye söylüyorum başka bir maksatla değil. Hacıların kervanlarına saldırırmış çöldeki herifler, haydutlar. Onları korumak için de askerler maskerler böyle Mısır'dan birlikler öyle gidermiş. Medine'nin kalesi var, Mekke'nin kalesi var, nöbetçi kuleleri var belli yerlerde filan. Kapılar kapanıyor çünkü gece oldu mu saldırabilir herifler falan, diye ve hacıları yakaladılar mı seyahat eden hacıları alırlarmış paralarını bunların. Parayla gidiyor ya oraya. Kesesinde altın var, para var. Alırlarmış. Para bulamazlarsa sen parayı yuttun galiba diye, altın parayı yuttun galiba diye, karnını deşerlermiş. Midesinde ararlarmış. Yani bu çeşit şeyler maalesef, maalesef olmuş ama şimdi tabii bir kabilenin mıntıkasında bir şey oldu mu o kabileyi sorumlu tutuyormuş Suud Hükümeti.

Senin arazin nereden nereye kadar?

Yolun şurasından, şu kilometresinden falanca kilometresine kadar.

Şu mıntıka senin mi? Buradan mı bir şey oldu?

Gel bakalım.

Kabile reisini alıyorlarmış, canına okuyorlarmış. Kabile reisinin haberi olmadan kabile mıntıkasında bir şey olur mu?

Sağlam yerden tutturuyor. Çölün bedevisi, çöl bedavisinin huyunu, halini biliyor. Tedbiri ona göre alıyor. Kabile reisini de alıveriyorlarmış ama Osmanlılara çok çek-tirmişler. Hicaz Demiryolu sağlam durmamış. Oraya kadar sultanlarımız demiryolunu Medine'ye kadar götürmüşler. Ama traversleri söküyorlarmış. Traversin tanesini İngilizler bilmem kaç altına alıyorlarmış, söküp söküp götürüp ona veriyorlarmış. Yani söksün diye. Mahsustan para veriyor. Çok böyle zulümler olmuş. Allah, Allah tabii mazlumlara mükâfatlandıracak, zalimleri cezalandıracak ama bizim de şevketimiz, devletimiz, safvetimiz, maalesef bu hıyanetlerle gitti. Yoksa biz İstan-

bul'dan kalkar, okul tatilinde çoluk çocuğumuzla Mekke-i Mükەرreme'de umremizi yapar denerdik. Hiç gümrük mümrük meselesi olmazdı. Belgrad'a giderdik. Oradan bilmem Tuna'ya geçerdik. Oradan bilmem Kırım'a giderdik. Şuraları bir görelim bilmem ne filan. Kafkasya'ya giderdik. Şu Çerkezlerin diyarlarını görelim bilmem ne filan. Ta nereden nereye kadar. Mısır'a giderdik. Kışın Mısır'a gidiyorlarmış, yazın Mısır'dakiler Boğaziçi'ne geliyormuş. Daha serin orası diye. Kışın Nil'in kenarında, ooh! ılık bir havada, bizimkiler kış safası sürüyorlarmış. Yazın da İstanbul Boğazi'nda zengin insanlar, yalılarda yaşıyorlarmış çünkü aynı, aynı devletin şehirleriymiş. Ne kadar güzel, iyiymiş. İnsan düşünüyor, yüreği parçalanıyor.

b. Cennet ve Cehennemin Yolu

İkinci hadîs-i şerîf, Tirmizî'den hasen sahih bir hadîs-i şerîf. Ebû Hüreyre *radıyallahu anh* rivayet etmiş.

Ahmet b. Hanbel, Ebû Dâvûd, Neseî, Hakim'de ve diğer kaynaklarda da var. Buyuruyor ki *Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem*:

لَمَّا خَلَقَ اللَّهُ تَعَالَى الْجَنَّةَ قَالَ لِجِبْرِيلَ
اِذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا فَذَهَبَ فَانْظَرَ إِلَيْهَا
ثُمَّ جَاءَ فَقَالَ أَيُّ رَبِّ وَعِزَّتِكَ لَا يَسْمَعُ بِهَا أَحَدٌ
إِلَّا دَخَلَهَا ثُمَّ حَفَّهَا بِالْمَكَارِهِ ثُمَّ قَالَ
يَا جِبْرِيلُ اذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا فَذَهَبَ فَانْظَرَ
إِلَيْهَا ثُمَّ جَاءَ فَقَالَ أَيُّ رَبِّ وَعِزَّتِكَ
لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَدْخُلَهَا أَحَدٌ
فَلَمَّا خَلَقَ اللَّهُ النَّارَ قَالَ يَا جِبْرِيلُ
اِذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا فَذَهَبَ فَانْظَرَ إِلَيْهَا
ثُمَّ جَاءَ فَقَالَ وَعِزَّتِكَ لَا يَسْمَعُ بِهَا أَحَدٌ
فِيَدْخُلَهَا فَحَفَّهَا بِالشَّهَوَاتِ ثُمَّ قَالَ
يَا جِبْرِيلُ اذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا فَذَهَبَ
فَنَظَرَ إِلَيْهَا فَقَالَ أَيُّ رَبِّ وَعِزَّتِكَ
لَقَدْ خَشِيتُ أَنْ لَا يَبْقَى أَحَدٌ إِلَّا دَخَلَهَا

Lemmâ haleka'llâhü teâlâ'l-cennete, kâle li-Cibrîle: İzheb fe'nzur ileyhâ, fe-zehebe fe-nezara ileyhâ, sümme câe, fe-kâle: Ey Rabbi ve izzetike, lâ yesme'u bihâ ehadün illâ dehalehâ. Sümme haffehâ bi'l-mekârihi. Sümme kâla: Yâ Cibrîlü, izheb fe'nzur ileyhâ, fe-zeheba fe-nezara ileyhâ, sümme câe fe-kâla: Ey Rabbî ve izzetike, le-kad haşîtü en lâ yedhulehâ ehadün. Fe-lemmâ haleka'llâhü'n-nâra, kâla: Yâ Cibrîlü, izheb fe'nzur ileyhâ, fe-zeheba fe-nezara ileyhâ, sümme câe fe-kâla: Ey Rabbî ve izzetike, lâ yesme'u bihâ ehadün fe-yedhulehâ. Fe-haffehâ bi's-şehavâti. Sümme kâle: Yâ Cibrîlü, izheb fe'nzur ileyhâ fe-nezara ileyhâ, fe-kâla: Ey Rabbî ve izzetike, le-kad haşîtü en lâ yebkâ ehadün illâ dehalehâ.

Arapça'sını okudum.

Kim ne anladı?

Anlayan beri gelsin, öndeki safa.

Diyor ki Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*:

Lammâ haleka'llâhü teâlâ'l-cennete. “Allah Teâlâ hazretleri cenneti yarattığı zaman.” *Kâle li-Cibrîle* “Cebrail'e dedi ki”, *aleyhisselam, İzheb fe'nzur ileyhâ.* “Git şu cennete bir bak, gör.” dedi” Allah Teâlâ Hazretleri Cebrail'e cenneti yarattıktan sonra. “Yâ Cebrail! Git gör bir cennet yarattım, gör.” dedi.

Fe-zehebe fe-nezara. “Cebrail gitti ve cennete baktı.” Gördü cenneti Allah Teâlâ Hazretlerinin yarattığı cennet-i âlâyı gördü.

Sümme câe, fe-kâle “Sonra geldi ve dedi ki” *Ey Rabbi!* “Yâ Rabbi!” Ey benim Mevlam! *Ve izzetike, lâ yesme'u bihâ ehadün illâ deha-lehâ.* “Senin izzet ve celaline yemin ederim ki, and olsun ki bunun namını, şanını, ismini, ev sahafını birisi işitti mi mutlaka buna gelir.” Mutlaka bunu işiten buna girer. Kazanmak için ne gerekiyorsa yapar, ne vermek gerekiyorsa verir, uğraşır, didinir, bu cenneti kaçırmaz. Çok güzel Yâ Rabbi, demek yani.

Sümme haffehâ bi'l-mekârihi. “Sonra Allah Teâlâ Hazretleri cennetin çepeçevre girecek bütün yollarını, etrafını nefse hoş gelmeyecek şeylerle doldurdu, çevreledi.”

Nefse hoş gelmeyecek şeyler koydu cennetin etrafına. Nefse ağır gelecek, tatsız gelecek, uykusuzluk, zahmet, yorgunluk, açlık, susuzluk gibi nefse hoş gelmeyecek şeylerle çepeçevre etrafını ihata ettirdi.

Sümme kâla: Yâ Cibrîlü, izheb fe'nzur ileyhâ.

Sonra dedi ki:

“Yâ Cebrail! Git gene bak bakalım cennete.” Cebrail *aleyhisselam, fe-zeheba fe-nezara ileyhâ, sümme câe fe-kâle* Gitti baktı ki cennet cennet olarak duruyor yerinde ama etrafı hiç hoş gitmeyecek şeylerle dopdolu, saklanmış cennet onların arkasında, yanına gidemez ki kimse çünkü hep hoş gitmeyecek şeyler var.

Dedi ki: “Yâ Rabbi! Senin izzetine, celaline and ederim, yemin ederim ki,” *le-kad haşîtü en lâ yedhulehâ ehadün.* “Korktum ki bu cennete hiç kimse giremeyecek. Kim yapar bu nefse hoş gelmeyecek şeyleri de cennete girer?” Herkes hoş gitmeyen şeylerden yan çizer, döner, geriye gider, cennete giremez. “Korktum ki hiç kimse giremeyecek buraya.”

Fe-lemmâ haleka'llâhü'n-nâr. “Ve Allah Teâlâ Hazretleri cehennemi de yarattığı zaman.”

Kâle: Yâ Cibrîlü, izheb fe'nzur ileyhâ. “Yâ Cebrâil! Git, bir de cehennem yarattım, bir de onu gör.”

Fe-zeheba fe-nezara ileyhâ. Cebrâil aleyhisselâm gitti, bir de baktı ki cehenneme. Korkunç, müthiş, dehşet verici.

Sümme câe fe-kâla: Ey Rabbi, Ve izzetike, lâ yesme'u bihâ ehadün fe-yedhulehâ. “Yâ Rabbi!” dedi. “Bunun böyle berbat, böyle korkunç, böyle müthiş bir yer olduğunu duyan, duysun da buraya girsin, mümkün değil.” Gelmez buraya, girmez. Yani cehenneme düşmemek için ne yapmak gerekiyorsa yapar, ne türlü fedakârlık gerekiyorsa yapar, bu cehenneme girmez. Hiç kimse girmez buraya. Hiç kimse yolunu uğratmaz buraya, hiç kimse bu tuzağa düşmez.

Fe-haffehâ bi'sş-şehavâti. “Ve Allah Teâlâ Hazretleri bundan sonra cennetin etrafını da şehvetli, yani nefsin iştaha çektiği, hoşuna giden şeylerle çepeçevre süsledi, doldurdu.”

Yani hep nefse tatlı gelen uyku, yemek, içmek, eğlenmek, gezmek, tozmak, şehevani şeyler, nefsani şeylerle doldurdu.

Sümme kâle: Yâ Cibrîlü, izheb. Sonra Cebrail'e dedi ki: “Yâ Cebrail! Git.” *Fe’nzur ileyhâ.* “Git de bir bak bakalım cehennemin şimdi yeni oluşumlardan sonraki son durumuna bir bak.”

Fe-kâle: Ey Rabbî ve izzetike, le-kad haşîtü en lâ yebkâ ehadün illâ dehalehâ... “Gidip gördükten sonra dedi ki; Yâ Rabbi! İzzetine antd olsun ki, korkuyorum ki hiç buna düşmeyen insan kalmaz. Hepsi düşer.”

Neden?

Şehavat, arkası cehennem. Şehavatı severek yapacak. Nefsi istiyor, şehvet çünkü. Arkası cehennem. Düşecek tuzağa, cehenneme. “Korkarım ki içine girmeyen hiç insan olmaz. Hepsi düşer. Çünkü şehvetlerle çevrili.” Bu tabii çok çok önemli bizim için bu konu. Bu hadîs-i şerîfin anlattığı husus.

Cennetin etrafı nefse hoş gelmeyecek şeylerle dolu, onları aşp, onları her türlü fedakârlığa katlanıp, yapıp cennete girmek lazım. Başka türlü girişı yok. Her tarafı öyle.

Cehennemin de etrafı hep şehevani şeylerle, nefse hoş, tatlı gelen şeylerle dolu, onları da yapmamak lazım. Canı istese bile, uzak durması lazım ki yaparsa cehenneme düşer. Yapayım derken cup diye cehenneme düşer, yanar, mahvolur. Onun için biz nefsimiz bir şey istese bile yapmamayı öğrenmeliyiz.

Ne zamandan?

Ta küçüklükten.

“Ee, bunu nasıl öğreneceğim hoca ben? Çoluk çocuğuma nasıl öğreteceğim?”

İşte oruçla öğretiyoruz bunu. Oruçta ne yapılıyor? Sabahtan akşama yenilmiyor, içilmiyor. Nefis istiyor yemeyi, içmeyi, yok diyor. Oruçlusun bugün, hiç boşuna benden sabah kahvaltısı, öğle yemeğı, meşrubat, drink, çikolata, chocolate, slurpee, bilmem ne, böyle bir şeyler isteme. Yok. Şeker, lolipop,

bilmem ne, yok böyle şey. Akşama kadar sabredin. İşte bir talim. Çocukluktan başlıyor bu.

Sabah namazı, tam uykunun zamanında, hadi kalk bakalım! Ezan okunuyor. Bir de müezzin inadına bağıyor minareden.

es-salatü hayrun mine'n-nevm. Sanki bana sesleniyor mübarek. Namaz uykudan daha hayırlıdır. Bağırıyor. Hey Allah'ım! yorganımı çeksem. Kulağımı mı tıkasam? Nasıl istersen öyle yap. Uyku tatlı, uyku baldan tatlı. Bilmece... Çarşıdan alınmaz, zembile konulmaz, ondan tatlı şey olmaz.

Ne?

Uyku! Çok tatlı. Ama namaz, uykudan hayırlıdır diye müezzin efendi de bağıyor orada.

Bir de *hayya ala's-salâh* demez mi?

Hayya ala's-salâh ne demek?

“Haydin ya, namaza gelin!” demek. *Hayya ala's-salâh*, *hayya ala's-salâh*. İki defa bağıyor. Duraklıyorum ben gene. *Hayya ale'l-felâh*. “Kurtuluşa gel! Buraya gelirsen

kurtulacaksın.” *Hayya ale’l-felâh.* Yine bağılıyor. Acaba ne yapsam? Sıcak yataktan kalksam mı?

Uykumu bölsem mi?

es-salatü hayrun mine’n-nevm, es-salatü hayrun mine’n-nevm. Minareden yine bağılıyor. Ya, namaz uykudan hayırlı! Düşün artık bu kadar nasihatten, bu kadar bağırma-dan, bu kadar ezandan sonra yatıp uyursa bir insan hapı yutmuş. İşte al sana sabah namazına gelen idman yapmış oluyor. Nefsini yenme, uykuyu yenme idmanı. Azcık daha rahat edeyim, dur alıştırıyım filan derken şey-tan tam kandıramazsa öyle der.

“Tamam kalk aslanım, ben seni biliyorum, sen aslansın, bir tanesin, eşin yok, sen birazcık gözünü kapat da gözünü alıştır. Şimdi başın birden uykudan kalkınca zor gelir. Şöyle bir gözünü kapat hatta ötekisi açık kalsın. Böyle birazcık dur. Şöyle bir aklın başına gelsin yataktan kalkarsın” derken... Öteki göz de kapanıyor. Cup uykunun en derin yerine. Sonra irkilip bir uyanıyor.

Bir bakıyor saate.

“Eyvah! Esad Hoca çoktan namaz kıldı camide. Ben şimdi camiye yetişemem.”

İşte böyle. Onun için nefse muhalefet etmeyi Müslüman öğrenecek. Nefsin istemediği şeyler de olsa ibadet ve taati yapacak.

Allah Teâlâ Hazretleri bizi nefsi yenenlerden, nefsini yenenlerden, o mükafatlara erenlerden eylesin...

Allah hepinizden razı olsun...

Sübhâneka'llâhümme ve bi-hamdik. Eşhedü en-lâ ilâhe illâ ente, vahdeke lâ şerîke leke, estağfiruke ve etûbü ileyk.

Sübhâne rabbinâ rabbi'l-izzeti ammâ yesıfûne, ve selâmün alâ cemî'i'l-enbiyâi ve'l-mürselîne ve ali küllin ecme'în. Ve'l-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîne.

Rabbenâ tekabbel minnâ, bi-hurmeti esrar-i sûrati'l-Fâtiha.

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

